

Aleg 889

Sprawozdanie

Wydziału krajowego w przedmiocie ustawy kanalizacyjnej dla gminy m. Jasła.

Wysoki Sejmie!

Topograficzne położenie miasta Jasła jest siodłowe. Siodło zaczyna się przy moście na rzece Jasiołce, ciągnąc się w kierunku południowo-zachodnim środkiem miasta poza granice katastralne, przyczem po obu stronach siodła znajdują się kotłiny moczarowate, nie mające należytego odpływu na powierzchnię ziemi.

Magistrat miasta, usiłując przynajmniej w części usunąć ścieki nieczystości i gnijące opady atmosferyczne, powziął w r. 1894 myśl dorywczej budowy kanału w miarę funduszków. Gdy jednak nie osiągnął tą drogą pożądanego celu, przeprowadził niwelację miasta w r. 1902, która wykazała, że racjonalne skanalizowanie miasta wymaga budowy trzech głównych gałęzi kanałów o przekroju 0.90/1.20 m. Na tej podstawie przystąpiono do budowy dwóch gałęzi głównych od rzeki Jasiołki, a następnie wykonano w miarę funduszków pojedyncze odnogi kanałowe.

Zasada podyktowana niwelacją wykazała, że kanały mają być użyte tylko do odpływu opadów atmosferycznych i ekskrementów płynnych, zarządzono przeto w tym celu zamknięcie wodne dla odpływów z dołów kloaczych, zaś do czyszczenia kanałów zastosowano włazy w odstępach około stu metrów.

Ten system czyszczenia kanałów ulegnie zmianie ewentualnie aż po wprowadzeniu wodociągów w miasto.

Gmina postanowiła preliminarować w budżecie corocznie na budowę kanałów pewną kwotę i w ten sposób zamierza stopniowo skanalizować najbardziej zabudowane części miasta.

Wychodząc z założenia, że budowa odnog bocznych o przekroju przeciętnie 50 do 60 cm. w świetle kosztuje za metr bieżący 12 kor., a powierzchnia zabudowana w okolicy tego kanału wynosi około 30 m², Reprezentacja gminna w celu przerzucenia połowy kosztów budowy na właścicieli realności postanowiła postarać się o ustawowy przymus łączenia kanałów domowych z kanałem miejskim i o wprowadzenie takś za połączenie wynoszących po 20 h. za każdy metr kwadratowy zabudowanej przestrzeni domów mieszkalnych.

Dotyczącą uchwałę powzięła Rada miejska na posiedzeniu z dnia 14 marca 1907.

Zgodnie z postanowieniem §. 91. ustawy z dnia 13. marca 1889 dz.-u. kr. Nr. 21. uchwała ta została w gminie należycie ogłoszoną. Protestów przeciw niej nie wniesiono.

Według relacji Wydziału powiatowego w Jasle z dnia 21. listopada 1910. L. 1984 Rada powiatowa w myśl postanowienia §. 103. cyt. ust. oświadczyła się za wyjednanie powyższej ustawy.

Również Wydział krajowy przyłącza się do tego zapatrywania, a to tem bardziej, że ustawa taka da gminie miasta Jasła możność odwodnienia terenów zagłębionych i uregulowanie stosunków zdrowotnych, a skorzystają na tem bezpośrednio także właściciele gruntów, którzy uzyskują osuszenie gruntów i możność zabudowania tychże szczególnie w śródmieściu.

Z uwagi, że sieć kanałów publicznych w Jasle istnieje w śródmieściu i na przedmieściach w łącznej długości 4800 m., przeto jest już do tego stopnia rozgałęziona, że wyjednanie ustawy kanalizacyjnej jest ze wszech miar pożądane.

Wydział krajowy wnosi zatem :

/. Wysoki Sejm raczy uchwalić załączony /. projekt ustawy.

Z Rady Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Marszałek krajowy:

Badeni w. r.

Sprawozdawca:

Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Członek Wydziału krajowego.

Ustawa

z dnia o obowiązku właścicieli domów w gminie miasta Jasła wybudowania kanałów domowych, połączenia tych kanałów z kanałem miejskim i o prawie tej gminy pobierania taks za powyższe połączenie.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

§. 1.

Każdy właściciel domu w obrębie gminy miasta Jasła obowiązany jest na wezwanie Magistratu odpływ ścieków i opadów atmosferycznych, tudzież nieczystości kloaczych ze swej realności połączyć za pomocą kanału domowego z istniejącym kanałem publicznym w przyległej ulicy.

Właściciele domów o kilku frontach mogą być zobowiązani do wybudowania kilku kanałów i połączenia ich z kanałami publicznymi wzdłuż tych frontów.

Magistrat może również wydać takie wezwanie wówczas, jeśli kanały publiczne mają być dopiero wybudowane, a to w tym celu, aby kanał domowy mógł być zbudowany równocześnie z kanałem publicznym.

§. 2.

Koszta budowy kanału domowego ponosi właściciel domu.

§. 3.

Gdyby ze względu na stosunki miejscowe okazało się korzystniejszym, aby budowę kanału publicznego i domowego poprowadzić przez obce grunta lub przez przestrzeń zabudowaną, właściciel tychże obowiązany jest za odpowiedni odszkodowaniem zezwolić na taką budowę kanału publicznego i domowego na swoim gruncie. Przy oznaczeniu odszkodowania zastosowane mają być przepisy ustawy z 14/3 1875, dz. u. kr. Nr. 38.

Odszkodowanie i koszta wywłaszczenia na rzecz budowy kanału publicznego ponosi gmina, a na rzecz kanału domowego właściciel domu obowiązany do budowy kanału.

§. 4.

Rodzaj konstrukcyi i wielkość domowego kanału ustanowi Magistrat jako władza budownicza.

Gdy właściciel domu lub budujący nie zastosuje się do wydanego w myśl §§. 1. i 3. wezwania, wówczas przysługują Magistratowi środki z ustawy budowniczej z 28/I 1882. Dz. u. kraj. Nr. 77.

§. 5.

Gmina miasta Jasła uprawnioną jest za bezpośrednie lub pośrednie połączenie kanałów domowych z kanałami publicznymi pobierać takse na cele gminne funduszu kanałowego.

§. 6.

Wysokość taksy ustanawia się na 20 halerzy za każdy metr kwadratowy zabudowanej przestrzeni domów mieszkalnych, na 16 halerzy za każdy metr kwadratowy zabudowanej przestrzeni budynków, przeznaczonych w całości lub w znaczniejszej części na warsztaty lub fabryki, zaś na 10 halerzy za każdy metr kwadratowy budynków, przeznaczonych w całości lub w znacznej części na cele gospodarskie i na stajnie.

Gdy dom o kilku frontach połączony być ma kilkoma kanałami z kanałem miejskim, wówczas za każde połączenie płaci się tylko takse obliczoną według powierzchni, z jakiej odnośny kanał ściąga odpływy.

Zabudowaną przestrzeń oblicza się w ten sposób, że do ilości metrów kwadratowych zabudowanej płaszczyzny w parterze, dodaje się powierzchnię płaszczyzny dalszych pięter odnośnej budowli.

§. 7.

Piwnice i strychy należy liczyć przy wymiarze taksy tylko wówczas, gdy są przeznaczone albo służą na mieszkania, warsztaty albo do celów fabrycznych.

§. 8.

Do opłaty taksy obowiązany jest właściciel domu, którego kanał bezpośrednio lub pośrednio ma być lub jest połączony z kanałem publicznym.

§. 9.

Obowiązkowi uiszczenia taksy w myśl §§. 6. i 7. podlegają zaraz po wejściu w życie niniejszej ustawy budynki już istniejące, nowo wybudowane, dobudowane lub przebudowane, gdy są już z kanałem publicznym połączone, o ile zapłata przed wprowadzeniem tej ustawy w życie nie nastąpiła, budynki zaś, z kanałem publicznym niepołączone, dopiero z chwilą, gdy to połączenie przez Magistrat prawomocnie nakazane zostanie do wykonania.

Gdy przy budynkach podlegających już taksie nastąpią przez przebudowanie, dobudowanie lub nową budowę zmiany, pociągające za sobą wyższy wymiar taksy, potrącić należy przy wymiarze takse poprzednio uiszczoną.

§. 10.

Od nowo zabudowanych, dobudowanych lub przebudowanych budynków oblicza się takse po wniesieniu podania o konsens na budowę przez urząd budowniczy, a to na podstawie planów załączonych do rzeczonoego podania, co stwierdzone zostanie w odnośnem protokole.

Od istniejących budowli oblicza takse urząd budowniczy na podstawie komisijnego zbadania stanu rzeczy.

§. 11.

Od nowo zabudowanych, dobudowanych lub przebudowanych budynków ma być zapłaconą taksa przed udzie-

leniem konsensu na zamieszkanie, natomiast od istniejących już budowli ma być złożoną do dni 30 po prawomocności uchwały Magistratu wzywającej do zapłaty przypadającej kwoty.

§. 12.

Obliczanie wysokości taks i ich pobór uskuteczniają organa gminne. Przymusowe ściąganie taks zaległych odbywać się będzie na podstawie wykazu zaległości, potwierdzonego przez Władzę polityczną I-szej instancyi albo na zasadzie §. 4. cesarskiego patentu z dnia 20. kwietnia 1854 Nr. 96. Dz. p. p. albo w drodze sądowej.

§. 13.

Radzie miejskiej przysługuje prawo w wypadkach godnych uwzględnienia przyznać ulgi w zastosowaniu tej ustawy.

§. 14.

Przeciwko wydanym na podstawie tej ustawy zarządzeniom i orzeczeniom karnym Magistratu przysługują środki prawne z ustawy z 13. marca 1889 Nr. 24. dz. u. kr.

§. 15.

Ustawa ta wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

§. 16.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

